

Moji znanci.

(Spisal *G. Flori.*)

III.

Koliko kričanja in hrupa, koliko strahu in groze je bilo danes v naši vasici. Vse je bilo razburjeno; nijednega vaščana nisi mogel najti mirnega, vse je bilo po koncu. Pa čemu vse to, zakaj se je danes naša vasica tako silno razburkala? Navadno je bilo vse tako tiho in mirno, skoro ni bilo čuti nobenega glasu; ako je kje zapel petelin ali zajokal otrok, to je bilo vse. Pri nas niti pasjega lajanja ni nikdar čuti, ker ni psov; čemu naj bi jih tudi imeli, saj nimajo ničesar stražiti pred tatovi: naša vasica je namreč revna, silno revna. A danes takšen hrup! Ne vem, kako bi dostojno opisal vse, kar se je danes prigodilo; in vse to, znate li, kdo je vse to povzročil? Nihče drugi, nego Mihčev Francek, oni mali, blede, bosonogi in gologlavi deček, ki je imel komaj sedem let. Po navadi se ni nikdo zanj brigal; kdo bi se tudi zmenil za to otroče, ki je bilo vedno tako mirno, pohlevno in boječe. Saj se je komaj upal pokazati se ljudem, nikamor ni zahajal, niti v otročjo družčino ne; vedno je čepel doma v bajti pri stari materi in gledal skozi okno na vas, gledal otroke, ki so se igrali, in vaščane, ki so prihajali mimo. Ako se je kdo ozrl proti njemu, je hitro izginil iz okna in se skrnil za peč ali kam drugam. Vidite, takšen je bil ta Francek.

A kljub temu, da se je tako izogibal vasi in družčine, so ga vendar precej dobro poznali. Imel je namreč to posebnost, da je silno ljubil in rad poslušal zvonjenje. Vselej, kadar je bila maša v naši podružni cerkvi, so ga videli vaščani celo uro poprej, predno se je pričelo sveto opravilo, leteti skozi vas k cerkvi. Tam se je ustavil za zidom in potrpežljivo pričakoval cerkovnika, kdaj bo došel, da pozvoni k maši. Potem se je pa odmaknil od zida, uprl oči v zvonik, poslušal in se naslajal z glasovi zvonov. Čudno in silovito moč so imeli zvonovi do njegovega srca. Kot zamaknjen je

obstal in poslušal, ko so se oglasili zvonovi. Ob takih prilikah se ga je polastila silna slast, in občutil je močno hrepenenje, da bi postal sam cerkovnik, da bi zvonil in zvonil, ter bi vse odmevalo od čistih glasov, da bi splezal prav tje gori k zvonovom v zvonik, da si jih ogleda in od blizu nasluša njihovega srebrnočistega zvonjenja. Včasih se je že hotel približati cerkovniku, onemu staremu, kruljavemu, a prirojeni strah mu je branil izpolniti to namero.

In na ta način je opozoril vaščane nase; najprej se jim je čudno dozdevalo, kaj da stoji vedno mej zvonjenjem kot kamenit kip pred cerkvijo, dokler niso slednjič izvedeli za vzrok.

Tudi midva sva bila dobra znanca; stregel sem tedaj pri sveti maši in pomagal včasih cerkovniku zvoniti; večkrat sem opazil, kako me Francek od strani opazuje in z očesom spremlja pri mojem strežniškem opravilu. Nekoč sem ga zalotil samega v prazni cerkvi; hodil je okolo altarja, ogledaval mali zvonček, ga malo privzdignil, zazvončkal in tedaj se mu je obraz zasvetil od radosti.

„Kaj počneš tu sam, Francek?“

Šele sedaj me je opazil in se prestrašeno ozrl name. Gledal me je s svojimi velikimi očmi in v strahu pričakoval, kaj bode.

„Bi se li rad naučil pri sveti maši streči?“

Potrdil mi je z glavo in se ozrl proti altarju, pred katerim je gorela v temnordeči svetilki večna luč.

„Ali znaš čitati?“

Odmajal je z glavo, in obraz se mu je bolešno zategnil.

„No, vidiš; pa kako se bodeš naučil, ako ne znaš niti čitati!“

„Naučil se bom“, je izgovoril tiho, kot bi se bal lastnega glasu.

„Hočeš li, da te jaz naučim?“

„O, rad.“

„Torej pridi jutri po kosilu na naš vrt! Hočeš?“

„O, rad.“

In res, drugi dan sva se sestala na našem vrtu in pričela z poukom. Najprej sva pričela s čitanjem in

čudovito hitro nama je šlo to izpod rok. Pazil je na vsako mojo besedo, zapomnil si vsako črko in čez mesec dnij je znal čitati. To me je napolnilo z veseljem, ko sem videl, kako goreče se uči in kako brzo napreduje. Sestajala sva se pod našo veliko hruško v senci, ležala na mehki travi in gledala pred-se v knjigo. Krasno se mi je zdelo to poučevanje, ne vem, ali zaradi tega, ker sem imel tako marljivega učenca, ali vsled te divne narave, katera naju je obdajala. Nad nama se je košatila mogočna hruška, zeleno vejevje se je pripogibalo v lahnem vetriču, in mej listjem se je rumenil plod. Solnce je trepetalo po vejah, se poigravalo po listju, in vroči žarki so se razlivali povsod na okolo, po zemlji, po strehah in se odbijali ob belem zidovju. Okolu naju je bilo vse v cvetju in zelenju, pod nama sočna trava, nad nama višnjevi nebesni svod. To je bilo krasno!

Ko je znal popolnoma čitati, sem prinesel s seboj mašno knjižico, in tu na koncu je bil pouk, kako se pri sveti maši streže. In pričela sva:

Introibo ad altare Dei.

Ad Deum, qui laetificat juventutem meam.

Nekako čudno so zveneli prvi zvoki latinskih besed iz Franckovih ust, Ta mali dečko bledega obraza, drobne postavice pa se je učil in ponavljal one svete besede, katere se izgovarjajo pred Najsvetejšim, pred obličjem Boga samega. Ako kdaj, takrat je Bog gotovo z dopadenjem gledal naju iz nebeških višav, ko se je to njegovo bitje pripravljalo za službo njemu v čast.

In solnce je sijalo, a meni se je zdelo, da mi pri naša na svojih svetlih žarkih blagoslov iz nebes; vse se je utrinjalo v solnčni svetlobi, in ves svet se je kopal v zlatem sijaju, a midva sva ponavljala:

Sursum corda!

V kratkem se je Francek naučil vsega, in ko je bila prihodnjič maša v naši cerkvi sv. Andreja, sem ga peljal s seboj v zakristijo, da se poskusi prvič v tej angeljski službi.

„Ali Francek, zakaj si tako bled, zakaj tako trepečeš? Se ti li napolnjuje srce s strahom in trepetom, ko stopiš prvič pred sveti altar, da strežeš Božjemu

namestniku? Ne boj se, bodi srčen in vesel, saj Bog je prijatelj nedolžnih otrok.“

Toda moj Francek se je stisnil v kot, in bled kot zid je gledal v me in duhovnega gospoda, ki mu je smehljaje se govoril na srce in ga bodril k večji srčnosti. Ni ga bilo mogoče pregovoriti, in moral sem vzeti sam mašno knjigo in oditi z gospodom pred altar.

Toda, mislite li, da sem drugipot potem zopet jaz „mijnistriral?“ O ne, drugipot se je pa obnesel Francek; lepo mu je pristojala živordeča in snežno bela strežniška oprava, ko je moško in ponosno nesel z zlatom obrobjeno, težko mašno knjigo pred altar, da so se ljudje po cerkvi začudeno spogledavali in drezali drug drugega s komolci. Franckova stara mati pa se je celo jokala od samega veselja. In zakaj bi se ne? Francek je tako lepo vršil svoj posel, da sem se mu še jaz čudil, in zvončkal je z zvončkom še skoro lepše kot jaz. A to ni mala stvar, zakaj v zvončkanju sem jaz pravi umetnik. A Francek se je naučil od mene, zato je pa tudi znal!

(Konec prih.)

O b l a č e k.

Tam pod nebom jasnim
Bel obláček gre . . .
S tabo, oj obláček,
Hoče mi srce.
Kam me nosi želja,
Tega sam ne vem;
Kamor greš, obláček,
S tabo tja naj grem.

Srečen bodem plaval,
Koder hodiš ti,
Gledal bodem polje,
Cerkve in vasi,
Svet iz visočine
Zrl pogled bo moj,
Oj, obláček beli,
Vzemi me s seboj!

Oh, obláček plava,
Dalje brez mirú;
Oh, zakaj ne sliši
Mojega glasú?
Ptičke, ve zletite
Tjakaj brž za njim,
Glasno mu recite,
Da si ž njim želim!

